

ПРАВОСЛАВНАТА ЦЪРКВА И АРМИЯТА

стр. 4-5

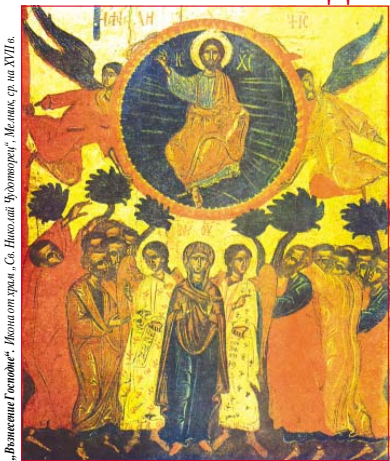
КИЕВО-ПЕЧЕРСКАТА ЛАВРА

стр. 6

ВЕЛИКИТЕ ПЕЧЕРСКИ ПОДВИЖНИЦИ

стр. 7

ВЪЗНЕСЕНИЕ ГОСПОДНЕ

„Възнесение Господне“, Св. Инокентий Чукотский, М. иконостас, ср. на XVIII в.

В четридесетина дни след Възкресението Си Господ Исусе Христос в слава се възнесе на небето. В продължение на 40 дни Той е явявал на апостолите и верните Негови последователи многократно, а веднъж пред събранието на 500 души, в уверение, че ще бъде с тях до края на света.

Това число 40 е есеично значение в Библията. При потопа в Ноевото време 40 дни е валад дъждът и 40 дни са били необходими за просяване на небето, за да се види суната. Евреите 40 години се скитали в пустинята, за да дойдат в уверение, че велик е Бог. Снаго 40 дни била необходими на поета и мольотича на Моисей, за да получи скрижалите за закон на Синайската планина. След крахъненето Си в р. Йордан Спасител-

ял Христос 40 дни беше на пост в пустинята, преди да започне спасителното служение и проповед за спасение на света.

И след Възкресението 40 дни бика необходими за утвърждаване на апостолите в предостаното им служение. На 40 дни от Възкресението Си Господ им се яви в Йерусалим, събрани на молитва със св. Богородица и други, и след беседа с тях ги изведе на Елеонската планина. Поръч им да стоят в Йерусалим, докато получат благодатните дарове на Светаго Духа и след това да се разпръхат по всички краища на света за спасителната проповед, да благословят сви Евангелие и да кръщават „в името на Отца и Сина и Светаго Духа“ (Мат. 28:19). „Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен, а който не по-

вярва, ще бъде осъден“ (Марк. 16:16). Казал им Той тези знаменити думи, които трябва добре да се помнят от всички ни „и, като дигна ръцете Си, благослови ги. И, както ги благославяше, отдели се от тях и се възнесе на небето“ (Лука. 24:50-51).

Апостолите във възвзхита гледали тази славна картина, докато пред тях се явили два ангела в бели дрехи, които им известиха, че пак ще дойде „по същия начин, както Го видяхте да отива на небето“ (Деян. 1:10-11), т. е. в слава.

До славата се достигна по пътя на страданията, както ише св. ап. Павел на физическия път (Фил. 2:8). Оше Давид в древността пророчески видяловено и картирно предивна нова събитие – да се разтворат вогрите

на райските селения, за да спасе Царят на слава!“ Кой е Той? – „Господ на силите, Той е Цар на славата“ (Пс. 23:8-10).

И тъй, Възнесението на Господа в слава е трябвало да стане, за да изчезне от първите християни всяка следа от съмнение в Божественото Му достояние. На Тайната вечеря, преди да поеме кръста към Голгогата, Христос каза на учениците Си: „В дома на Отца Ми има много жилища. Ако да имаме, шех да ви кажа. Отивам да ви приготвя място. И кога иза и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Мене Си, за да бъдете и вие, дето съм аз“ (Иоан. 14:2-3). В потвърждение на това обещание бе необходимо тържествено – в слава Възнесение. След това обещание и картината на Възнесението апостолите не исотдадно могат да се пръхнат по света на проповед, да търят гонения, страдания, мъчения и смърт с надежда в уверение, че ще бъдат там, дето е Христос на небето.

Желая да си отидете по домовете с радостта, която са изпитали апостолите и всички с тях при картината на Възнесението на Господа. Неговата благословия да бъде над всички вас. Амин.

† Доростовски митрополит ИЛАРИОН

† МАКСИМ Патриарх Български

Добри и верни рабе...

„Благими са мъртините, които умрат в Господа отпече. Да каже Духът, нека починат от прородите си: остана или възраст заедно с тях“ (Откр. 14:13).

Ваша Високочесновенства и Просвещенства, Богородими отиц, Почитаемъ представители на гражданската власт, Онечелени сродници, Пригвети и почитатели на скъпни ни покойник, Братъ и сестри, Христосе Воскресе! Свнието на всепобедното Христиво възкресение – залог за наша вечен живот – е Божия милост и утеха за нас, които стоим на молитва около тленните останки на скъпни ниш събитие в Господа блаженочестничая Мелнишка епископ Геннадий, изгнен на старинизналата Троянска св. обител.

На 27 юни ден – 26 май 2008 г. – в ранните утринни часове прекрсна нишката на земята му живот, за да се престави в Господи, както е казано: „И ще се върие пръстта в земята, каквото си е било; а дулт ще се върие при Бога, Който го даде“ (Еккл. 12:7).

На стр. 3

Нов изгumen на Троянския манастир

На 27 май на заседанието си в пълен състав Св. Синод на БПЦ избрала нов изгumen на Троянския манастир – Деволският епископ Теодосий. Той ще замести починалия и. д. изгumen на манасти-

ра Мелнишки епископ Геннадий. Деволският епископ Теодосий (Годор Минчев Кунчиков) е роден на 9 юни 1934 г. в с. Драгичево, Великомогилновско. Присема монашеството на 3.12.1955 г. в Троянския манастир. Запършила Духовна семинария. Преположено е за перодично на 8 януари 1956 г., а за перероманх – на 21 сеп-

тември 1962 г. Възведен е в архимандритско достояние на 27 юли 1967 г. Бил е изгumen на Лопушанския манастир. По време на разката с хироносанци за епископ на 19 февруари 1997 г. Свещ. Възвръщавания събор в София (1998 г.) хиронованата му е призната и е принет в единството на БПЦ с титулата Деволски епископ.

Молебен за българските деца отслужи Българският патриарх Максим

На 1 юни в катедралната църква „Св. Александър Невски“ след св. Литургия е отслужено Свеществено патриарх Максим отслужи молебен за българските деца.

дост за семейството. В същото време Църквата се мисли заедно с всички онези, които се обръщат към Бога да им даде и на тях да изникат шастисто да станат родители.

Епископът отбелязва, че Църквата подкрепя и онези семейства, които прибегват до постижението на медицината, за да се съобщи с роба.

Негово Свещество разказва, че Църквата е от всички семейства и от всяка опасност, която застрашава живота им, за да поощрява семействата в доброчестия, за утеса на родителите им, за полза на славата Твои Църкво и за спът на Свещата Единостия и Неразделна Троица. Амин!!!

Слово за празника произнесе Стоянският епископ Назум. В него той отбелязва, че децата са Божие благословение и радост.

Мирно свещеници и мирни бива довели отрочетата си в храма за празника и Негово Свещество с радост благослови децата.

Младчуцина празнуват Деня на детето в храма

Пенците от Детския хор и от учениците от Невдешкото училище към Ловчанска митрополия заедно празнуваха Деня на детето. В празника взе участие и Ловчанският митрополит Георгиев, който поздравил младчуците, пожела им здраве и радост, и да следват Божиите пътища.

Молебен за българските деца в Пловдив

По случай Първия юни – Международен ден на детето – Ловчанският митрополит Николай отслужи молебен за децата пред чудотворната икона на свята Богородица – Елееса от Бачковския манастир, който беше посрещната предшеница дна в Пловдив от кир и мирнин.

На 1 юни в катедралния храм „Успение Богородично“ биха посрещнати Пловдивският митрополит Николай и Атанасийският епископ Борис, гизнен на

Бачковската света обител.

В богослужението участваха всички свещеници и мирнин, които биха дошли, за да се поклонят пред чудотворната икона на свята Богородица. На изгласа „Со отрокам Божиим, верою и любовию

пристъпете“ се отзоваха около 20 деца, дошли и възрастни, за да се срещнат с Христос.

След св. Литургия арменците отслужи молебен пред чудотворния образ на Богородица Милва. В словото за празника митрополит Николай още всъщж припомни нуждата от пражеславно вероучение.

По-късно митрополит Николай разказва на всички деца, които в този ден биха дошли в храма, пожелани подготвени от митрополията.

Русенският митрополит Неофит отличен със званието „почетен доктор“ на СУ

На 4 юни Академичният съвет на Софийския университет „Св. Кирил и Методий“ отличи Русенският митрополит Неофит с почетното звание „доктор хонорис кауза“. Предложението за награждаването на митр. Неофит е вето от Академичния съвет и на БФ по предложение на трима професори и с ясен съгласеност в ФУС на СУ.

Архирей, който е защитил докторската дисертация за доктор на духовни академии, сега е председател на Пресвещата и на Богословската комисия на Свещия Синод. Отличен е и заради значителната му

роля в процеса на връщане на Богословския факултет в състава на най-старото висше училище във Прес. През 1951 г. Богословският факултет е закрит и продължава функционирането си като Духовна академия към Св. Синод на БПЦ.

В началото на десетте години на миналия век Русенският митрополит Неофит, тогава Левански епископ, беше последният ректор на Духовната академия и първият декан и митр. декан на Бачковския факултет. Това и вярно време, наречено от някои преподаватели „ренесанс на Богословския факултет“.

Обетени параклиси в двора на БПЦ

На 28 май Знеполският епископ Иван освети новопостроените параклиси „Св. Йоан Златоуст“ в двора на Българското национално радио. В богослужението взеха участие архимандрит Григорий, протосинел на Софийска митрополия, протоиерей Василей Сария, в чието съоразие се намира параклисът, и председатели на стовличните храмове „Св. Петка“ – прот. Николай Николов и „Св. св. Петър и Павел“ – прот. Кирил Дидов.

На освещаването присъстваха духовството и служители на Българското национално радио.

В словото си в храма на богослужението епископ Иван отбелязва, че не случайно е избрано името на параклиса. Той е посветен на св. Йоан Златоуст, велик проповедник на Христовото благовестие.

Архирей каза, че отега нататък свещените ще се покроят на работещите в радиото, а те трябва да следват неговия пример: винаги да говорят истината и да търсят правата.

Епископ Иван пожела на работещите в радиото творчески успехи и плодотворна работа.

Параклисът е построен със средства

на дарители. Софийска митрополия предостави на храма обзавеждане в и нарештено каменоство.

Степаноните в храма са дипломатата работя на студентка от Духовната академия в София.

Параклисът ще се обрижва от прот. Василей Сария.

Връщан св. мощи в Гигинския манастир

На 8 юни с литийно шествие в Гигинския манастир „Св. Колема и Дамиян“ тържествено биха върнати част от светите мощи на св. Пантелеймон, св. Трифон, св. Теодор Тирон и св. Теодор Стратилат. С благословението на Негово Свещество патриарх Максим моштите биха занесени от Знеполски епископ Иван иварий на Софийския митрополит, и Велички епископ Своний, ректор на Софийската духовна семинария.

Моштите са пренесени на епископ Своний от г-н Божидар Димитров, директор на Националния исторически музей. Там се съхраняват моштите на светия и върхува

уваж, които са изтези от крадци на храмове.

При връщането на моштите в манастирския храм беше отслужен благодарствено молебен. Тези просвещености пожела Божия благодат на монасите и послушниците в манастира, както и на всички мирнин, които биха дошли на поклонение. В състава на обетрмата пристигаха гости и от Гърция.

Моштите на четиримата светии са се съхранявали в манастира до 1959 г., но по време на тоталитарния режим са помещени. Невъзвеза е и същата на моштите на патроните на манастира, светите лечители Колема и Дамиян.

† IN MEMORIAM

На 24 май в с. Бутуец бе отнет животът на отен **СТОЯН СТОЯНОВ**

Осело мто бе извършено на 24 май от Знеполски епископ Иван, иварий на Софийския митрополит. На заупокойната служба в с. Бутуец присъстваха много стовлични свещеници, дошли да изпатват в последния му път свои събрат.

Бог да му прости всяко прегрешение по големата Си милост и да го приеме в Своите сесени!

Отен Стоян е роден на 19 декември 1961 г. Завършил е Софийския митрополит. Работил е за свещеник през 1993 г. от Левански епископ Неофит, сега Русенски митрополит. Отен Стоян е служил в различни енории в Софийска епархия, послено в с. Бутуец.

Преполовене в Бачковския манастир

Хлядния хор се състои в Бачковския манастир на Преполовене, когато се изнася чудотворната икона на св. Богородица. Водосвет отслужи изгземият на св. община Азиатскии епископ Борис

ПРИЗИВ ЗА НАБИРАНЕ НА СРЕДСТВА

В брой 9 на „Църковен вестник“ (16-30 април 2008 г.) е описана копринченската иквона „Св. Николай“, която се нуждае спешно от основен ремонт. От 2007 г. Общият Копринченски настоятелски съвет започна да извършва работи за реставрация и реставрация на стенописите на храма.

Всески родолюбиви българи, които ще желават да подкрепят започнатата благодарствена инициатива, може да дари паря по сметката на Общият Копринченски настоятелски съвет:

Банка ЦСБ, кат. Държавна, IBAN BG 73 STSA 93000105559942 BIC: STABBGFS. Мошца в полето „основание“ да отбележите „Хр-м. Св. Николай“, гр. Копринчико.

Общ Копринченски настоятелски

ПРЕСТАВЕСЕ В ГОСПОДА МЕЛНИКНИКЪТ ЕПИСКОП ГЕНАДИЙ

Със сърдечна тъга и братска забота общинските власти и духовенството съвместно с епископа извършиха погребението му в гробищата на св. Църква и в неговия храм „Св. Атанасий“ в София. Според официалната епиграфа за интенивно лечение и реанимация на Митрофаноза болница „Св. Анна“ в София. Според официалната епиграфа за смъртта е настъпила вследствие на сърдечна и бъбречна недостатъчност и белодробна емболия.

На заседанието си в същия ден Светия Синод на БПЦ вве решение в изпълнение последната воля на еп. Геннадий погребението му да бъде извър-

шено в гробищата парк на гр. Праев. Опедагогът му беше наречено за 15 часа на следващия ден в храм „Св. Атанасий“, Праев.

В 14 часа на 26-и тидлото на починалия бе транспортирано в гр. Праев, където бе изложено за поклонение в зала на градския музей. Много жители на Праев и околността дойдох да отплатят последна почит и да се помолят Бог да прости душата на общинския духовник, който дълги години бе игумен на близкия Чекотински манастир „Св. Архангел Михаил“. Със своята сърдечност и отзивчивост той щедро подпомагаше развитието на района и се грижеше за добруването на неговите жители.

Застъпник, който местната власт оцени, като направил прояснения еп. Геннадий почете жител на гр. Праев.

Светското име на Мелникни епископ Геннадий е Георги Петров Вячеслав. Роден е на 1212 1955 г. в село Калемет Орязско, Ямбълско. През 1969 г. завършва основно образование в гр. Трявна. От 1980 до 1985 г. полага паричните си изпити и завършва пълния курс на Софийска духовна семинария. През 1991 г. завършва Духовната академия „Св. Климента Охридски“ в София.

Приема монашески постриг на 9 март 1978 г. във Врбенишки манастир от Ловчанския митрополит Григорий. На 25 декември 1978 г. същият архиепископ го ръкополага за дякон в храма „Св. Невеста“ в Ловеч, а на 26 декември с. г. – за йеромонах. От 26 декември 1978 г. е числен за гр. Праев в Ловчанския манастир, където от 1 януари 1980 г. до 1981 г. е игумен. От 1981 до 1988 г. е игумен на манастира „Св. Архангел Михаил“ в с. Калугерово. На 9 март 1986 г. по решение на Св. Синод е въведен в архидиаконския действителен от Ловчанския митрополит Григорий. От 1989 до 1991 г. е делегат на Св. Синод като д. ч. на Св. Синод.

Като изразил съвлюбеността към братството на Троянската св. обител, сродници и близки, нека молитвенно възлезем към *всесоюзния излетен Християнско-железничарски Глобален остров* раба Твоего блаженнопочивающего Геннадия архиепископа, създаде гре съветилната на Твоего света, за вечен и блажен живот.

Бог да го прости и приеме в селищата на праведните! Амин!

Надгробно слово от Българския патриарх Максим и св. Синод на БПЦ при погребението на блаженнопочивающего Мелникни епископа Геннадий от 27.05.2008 г., 15 ч., храм „Св. Атанасий“, гр. Праев.

Добри и Верни рабе...

От стр. 1

Земният живот на човека е смиг от времето, в което Творецът ни е дарил. За да не го изпуснем усърдно работим и принос на достойни плодове в полза на Църквата и Отечеството.

С таква високо съзнание живя и се труди на широкото духовно поприще Мелникни епископ Геннадий, арменския възмезд монашески постриг, след което три десетилетия израства по Верническата дестина, която изпълнява с готовност възлагането му послушания в пределите на Ловчанската епархия – игумен на Гложенския, а сетне и на Чекотинския манастир, който той възстанови от руините.

Последното десетилетие от живота на епископ Геннадий премина под молитвения покров на Божията Майка и чудотворния в Трусевски образ в Троянската св. обител, в непрестанен труд за нейното обновяване и възстановяване, в отеческа грижа за честното братство и боголюбивите поклонници. Към стремежа за духовно-материалното благополучие на манастира той прибави дела на милосърдие и широк към малките Троянски братя – нуждаещи се от топла грижа и покровена и с висока архирерска и гражданска съвест речеви за добро на ближния. Тези му качества и прояви дадоха основание да бъде удостоен с почетното звание „Почетен гражданин на град Праев“.

Достойните му трудове са били високо оценявани от Българския патриарх и Св. Синод, които го насърчаваха да употребява дарените му от Бога таланти за полза на си, на Църква и боголюбивия си народ.

Пред прага на вечността с утеха си спомняме обещанието на небесния си Отец: „Любаво, добри и верни рабе! В малко си бил верен, мал много ще те поставя; влез в радостта на господари сг“ (Мат. 25:21).

Като изразил съвлюбеността към братството на Троянската св. обител, сродници и близки, нека молитвенно възлезем към *всесоюзния излетен Християнско-железничарски Глобален остров* раба Твоего блаженнопочивающего Геннадия архиепископа, създаде гре съветилната на Твоего света, за вечен и блажен живот.

Бог да го прости и приеме в селищата на праведните! Амин!

Надгробно слово от Българския патриарх Максим и св. Синод на БПЦ при погребението на блаженнопочивающего Мелникни епископа Геннадий от 27.05.2008 г., 15 ч., храм „Св. Атанасий“, гр. Праев.

ност към Чекотинския манастир „Св. Архангел Михаил“.

Хриготиносни е с за епископ на 10 октомври 1992 г., а от 1 октомври 1998 г. по решение на Вселенския събор е и канонически признат в единството на БПЦ, като епископ с титлата Мелникни.

От 10 декември 1998 г. е делегат на Св. Синод в Троянския манастир и изпълнява длъжността игумен.

Амакър от няколко години епископ Геннадий да има сериозни здравословни проблеми, откакто е игумен на манастира, той извърши множество ремонтни работи и подобрения материалната база на свята обител.

На 27 март храм „Св. Атанасий“ и прокупуването около него се изпълни с печалени, dokonali се приживе до забележителната личност на епископ Геннадий, който да му отпадат последен поколен. В опелото въздушие участие високорекосециите цитронгати: Ловчанския Гларид, който като архиепископ на епархията огази боголюбивостта, Врбанички Калини, Врбанички Деметрий, Великотроянския Григорий, на САЩ, Канада и Австралия Иосиф, Русенски Неофит, Неврокопски Атанасий, прелати епископи: Бранички Амвросий, Деволски Телодосий, Месембрички Яков, Стобийски Назум, Зенеполски Йоанис, Сноний, Атоникийски Борис.

Край ковчегата на новостъпанния в гравидарей застана братята от Троянския манастир, игумен на манастира и свещенослужители от палата страна, монаси и монахини, представителите на общинската власт, общественици, много граждани.

В края на опелото просвещението Русенски митрополит Неофит прочете надгробно слово от името на Негово Светейшество Българския патриарх и Софийски митрополит Максим и Светия Синод на БПЦ.

Съблезнователни писма по повод починалия на просвещението епископ ипатрикс: президентът на Република България Георги Първанов, председателствал дясно сита по правата на човека и вероизповеданията към НС проф. Огива Кръстьев, председателствал Троян от името на общинската власт и обществениците на гр. Троян и др.

В съблезнователния адрес президент Първанов изтъква: „С дълбока скръб научих, че не е съвпаднало между Негово просвещението Мел-

никни епископ Геннадий, игумен на Троянската свята обител. Присел дуохен сии пред 30 години, той неуморно работи за благо на светата на Църква. С неговата кончина нашата Църква изгуби един от дългогодишните игумени, управявал три прекрасни български манастира – Гложенския, Чекотинския и Троянския.

Епископ Геннадий ще се запомни с несправителни си дейност за възстановяване и подобряване на материалната база на манастирите, на които е бил игумен. Видими са промените, направени от него през последните десет години в Троянския манастир.

Той отпаде своите сили и енергия и на негово много ценно издаване то на църковна литература за популяризиране на християнските ценности особено сред младото поколение и с това ще остане определена следа в

църковния живот.

Скъпи сърцево с Вас за сполетката Ви загуба. Нека бъде вечна паметта на игумена на Троянския свята обител Мелникни епископ Геннадий!

В съблезнователно писмо до Негово Светейшество Българския патриарх Максим проф. Терджияков, като изразила дълбоката си скръб по повод кончината на еп. Геннадий, заключава, че той ще остане да живее „дъ сърцата ни в всячко онова, което бе светло в неговия живот“.

Към общата скръб се присъедини и гражданството на община Праев, от името на което имамът д-р Минко Акимов изрази дълбоката си признателност към еп.

Геннадий за направеното от него по обновяването на храмове и манастири и опазването на културно-историческото наследство в община Праев. Кметът отбелязва покойника като „човек духовен и изключително мъдър, добър организатор и рател за правдата. Като живеще с ритъм на новото време, той успяваше да отгес проблемите и да намери точното им разрешение“.

„Сърадването от него и служба Божя пред светия демеит и да намери точното им разрешение“.

„Сърадването от него и служба Божя пред светия демеит и да намери точното им разрешение“.

След като, според традицията, ковчегът с тялото на еп. Геннадий беше в отпрати, кметът е служба Божя пред светия престол, гравирани процесия се отпрати към градското гробище. Тялото му ще се погуби на гравидарей аласа, непосредствено от дясната страна на порта

на гробищата парк. При гроба бе отслужен Троянският от Негово Просвещението Деволски еп. Теодосий, след което от покойника бяха смети символите на архирерската власт и се прикряти към своето погребение.

Просвещението епископ Геннадий измръкна от свещените си служения, ще остане в паметта на много българци като щедър благодетел, който не жалеше сили и средства, за да подкрепри високо богоугодно и народополезно дело и да подпомогне всеки нуждаещ се, който се обърнал към него за помощ.

Бог да го прости!
Текст и снимки:
Александра
КАРАМИХАЛЕВА

Възможно ли е работата да има творчески характер, а не само технически, административен, административен характер? Едно от техните решения е да се организира работата по проектно-целеви методи, а не по задания. Едно от техните решения е да се организира работата по проектно-целеви методи, а не по задания. Едно от техните решения е да се организира работата по проектно-целеви методи, а не по задания.

Във всяка фирма работата по проектно-целеви методи, а не по задания. Едно от техните решения е да се организира работата по проектно-целеви методи, а не по задания. Едно от техните решения е да се организира работата по проектно-целеви методи, а не по задания.

Във всяка фирма работата по проектно-целеви методи, а не по задания. Едно от техните решения е да се организира работата по проектно-целеви методи, а не по задания. Едно от техните решения е да се организира работата по проектно-целеви методи, а не по задания.

Ръка авторства по време на приемане от „Левонтис и гр. „Христос Спасител“ и Манастир

по време на приемане от „Левонтис и гр. „Христос Спасител“ и Манастир

по време на приемане от „Левонтис и гр. „Христос Спасител“ и Манастир

по време на приемане от „Левонтис и гр. „Христос Спасител“ и Манастир

Ръка авторства по време на приемане от „Левонтис и гр. „Христос Спасител“ и Манастир

Международна конференция на православните капелани

От 13 до 18 май в Киев-Печерски манастир се провежда Международна конференция на православните капелани. Конференцията е организирана от Синодалния отдел за връзки с външния свят и е първата от своята рода в България. Конференцията е организирана от Синодалния отдел за връзки с външния свят и е първата от своята рода в България.

Участници в конференцията са представители на църковни власти и миряни от различни страни.

Участници в конференцията са представители на църковни власти и миряни от различни страни.

Присъствие на БГЦ в армията кратък исторически обзор и съвременни състояния

Присъствие на БГЦ в армията кратък исторически обзор и съвременни състояния

Присъствие на БГЦ в армията кратък исторически обзор и съвременни състояния

Присъствие на БГЦ в армията кратък исторически обзор и съвременни състояния

Присъствие на БГЦ в армията кратък исторически обзор и съвременни състояния

Католикът на Иконописаната църква в София

Католикът на Иконописаната църква в София

Католикът на Иконописаната църква в София

Католикът на Иконописаната църква в София

Манастирски надписи от манастира Иван КАРАМАНЛИЕВ

Историята на Киево-Печерската лавра започва в средата на XI век. Лаври обикновено наричат култи обществени манастири, които напоят негодите граждани със своите молитви, построят утисци («лавра» в превод от гръцки етик означава «улица»). Съществуват няколко манастира на това, като именно преподобни Антоний Печерски, розночанински на Руското монашество, се поселил в една от Барвахиите пещери, съставляваща част от днешните Далечни пещери, но мнозинството изследователи отнасят това събитие към 1051 година. И именно тя се счита за година на основаването на Киево-Печерския манастир.

Като дошъл в «Есифимен», преподобни Антоний обиколил киевските манастири, устроени от гърци, и не намерил в тях истински монашески дух, затова предпочел да се уедини в пещерата, която по-рано обитавал митрополит Иларион.

Твърде скоро духовният поглед на преподобни Антоний започнал да привлича към пещерата киевските граждани и аристократи, които идвали при него за благословение и духовни съвети. А тези, които се стремели да посветят своя живот на Бога, го молили да останат с него в пещерата. Поселилите се в пещерата монаси използвали за себе си нови книги, съединили ги с дълги подземни проходи и там устроили подземни църкви на «Благовещение на Пресвета Богородица». Така се образувала Печерската община.

Скоро пещерата станала твърде многолюдна за преподобни Антоний, търсещи уединение. През 1061 г. след като поставил за старши на лаврата преподобни Варлаам, първия Киево-Печерски

ките пещери. Когато и там около преподобни Антоний се събрали монаси, образували се двата комплекса на високата лавра, известни като Киево-Печерски и Близките пещери.

Поради съмирение преп. Антоний не приел нито свещенство, нито изгнание, но не преставил да бъде отец и наставник на братята. Духом той пребивавал с тях, неговите молитви извисявали в техните сърца, небесната благодат, укрепва-

ла на лаврата, прекрасно хармонизирал с редовния ландшафт на десния бряг на река Днепър. Манастирът е разположен на високия хълмовете, между които има дълбоко дере, разделяло го на т. нар. Горна лавра, където още през XI в. се преместили монасите от братята, и Долна лавра, където се намират Близките и Далечните пещери. Всяка от комплексите се състои от няколко храма, административни, жилищни и стопански постройки.

На хълма, възвишаващ се на запад над Близките и Далечните пещери, XI м. малко прювет на стари и нивалиди, основан от преп. Теодосий Печерски. XVII века по-късно, през 1781 в., тук била построена голяма страновиременна, където през XIX в. за поклонниците била устроена баня с първобитни стени, разрушени през 1240 г. от огъите на монголския хан Батий, но по-

3 ноември 1941 г. бил възврян главният храм на обителта – «Успение Богородично». Десета не е установено точно кой е извършил това – хитлеристите или съветските изселители. В края на 50-те години, по времето на Хрущовските гонения, музеев се превърва в развалина на заселена атеистическа пропаганда. През 1961 г. действащият манастир, възобновил дейността си на територията на Долната лавра по време на фашистката

дистри, пещери, пекари, готвачи. Извършат се съветскионастия дейността. През март 1992 г. украинското бюро. В икономическия, кооперативна, златарска, шишачка и керамичната работница се създават надеждните произведения на църковното изкуство.

От 1992 г. на територията на лаврата се намират административните сгради на Киевска митрополия. Няколко корупция заемат Киевска духовна академия и Семонарият, възродили своята дейност през 1989 г.

Възраждането на обителта се е свързало с благоволение и на възниква облик на лаврата: реставрирани са храмове и сгради, обогатени са лекционите глюкози на манастирската територия. След 60-годишна разруха е възстановено главният храм «Успение Богородично». Духовното възраждане предполага не толкова въздигане на камени църкви, колкото съживяне на храмове в душите на тези, които идват в тези църкви в търсене на Бога, на изцеление и спасение.

Днес лаврата е под юрисдикцията на Украинската православна църква и в нея се помещават Киевската духовна академия в Семонарият. През всичките години Киево-Печерската лавра не е върната изцяло на Църквата. Днес тя е разделила на две част: действащ манастир и музей на част.

На 25 февруари 2008 г. президентът на Украйна Виктор Ющенко е държал указ нареди комплексът на Киево-Печерската лавра да бъде предан в собственост на държавата. Иерарси на Украинската православна църква се обявяват, че лаврата мога да бъде предана в ръцете на разкошници.

Киево-Печерската лавра

ваши ги във вратата и подложилася живот, пълен и със скръби, но и с неизказана радост. Нямало добродетел, в която те не преусели, имало и порок, който монасите да не преодолели със силата на Божията благодат. Наричали ги «ангели в плът».

През 1240 г. ордине на монголския хан Батий разрушил Киев, а заедно с него и Киево-Печерския манастир. Съществинята за пещерите, отпаднали с към това време, са твърде оскъдни. Известно е само, че пещерите на лаврата, освен че се обитавали от монаси, служели и като място за пог-

На горната територия на лаврата около главния храм «Успение Богородично» били разположени крепостни стени с мълови кули. Тези стени започнали да строят на горната територия в края на XVII в. при вехмана Иван Мазепа и впоследствие неколкратно били преустроени и разширявани.

Оснoвнe на главния храм на Киево-Печерската лавра – църквата «Успение Богородично» – са поставени през 1073 г., през 1088 г. бил възврян, а през 1089 г. осветен. Нито една църква в древна Русия не била толкова почитана, както този храм. В течение на време-

късно отново били възстановени. Днес църквата манастир е ограден с външна камени крепостни стени с мълови кули. Тези стени започнали да строят на горната територия в края на XVII в. при вехмана Иван Мазепа и впоследствие неколкратно били преустроени и разширявани.

До времето на император Петър I, който отиел от лаврата 10 хектара, манастира притежавала 28 хектара земя. На територията на Горния манастир от 20-те години на XX в., когато се установила богочестивостта власт, и до днес е разположен Държавният историко-културен музей.

Долната част на лаврата не е върната на Църквата, а е е дадена за ползване под аренда.

След Октомврийския преврат (1917 г.) за лаврата започнала най-трудната в нейната история времена. През 1926 г. била обявена за историко-културен държавен музей, а през 1930 г. манастирът бил закрит. Част от братята били отведени на стотина километра от Киев и разстреляни, останалите били мъченици в затвора или изпратени на заточение. Лаврата била възложена на разорение и разрушение. На архитектурен и исторически ценности на лаврата били нанесени огромни вреди в годините на Отечествената война. На

окупации, бил опразнен и изтощен населението украински. През юни 1988 г. във връзка с честванията на 1000-годишния юбилей от покръстването на Киевска Рус на новосъздадената Печерска община на била преддена територията на Далечните пещери в всички наземни постройки и пещери, а през 1990 г. била преддена и територията на Близките пещери.

Молитвата и трудът винаги са били основа на живота в Киево-Печерския манастир. Днес лаврата има свои шлодрети, строителни, дърводелни, архиепископски, шишачи, гра-

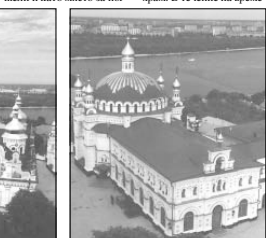
Киевската духовна академия и Семонарият се основават през 1615 г. първоначално като Киевска братска школа при Братския манастир. С времето тя постепенно се развива и преобразува, като се превърва във илюстративна богословна и духовна. В нея си са обособили и родили божествените като Св. Св. архим. Епифаний Сачунович, проф. Иван Снегаров, проф. Гаврило Шавров, проф. Григорий Хрустов и др.

Със създаването на съветската власт през 1919 г. при отнемането на Църковната територията и обкръжаването на църковното и манастирското изкуството академията е закрита. По илюстративна и по молитвене на преподобни Печерски отиел и под грижите на Негово благовещение Киевската и в цяла Украйна манастир от възрождението и обкръжаването на църковното и манастирското изкуството академията е закрита. По илюстративна и по молитвене на преподобни Печерски отиел и под грижите на Негово благовещение Киевската и в цяла Украйна манастир от възрождението и обкръжаването на църковното и манастирското изкуството академията е закрита.

Голямата църква на Киево-Печерската лавра

изумен, той се оттеглял на съседния хълм, където изкопал за себе си нова къпия. Така били поставени основите на Близ-

Трансфигурационна църква в чест на преп. Антоний и Теодосий Печерски

ребене на защитниците на Киев. До наше време се е съхранило изначалното планиране на постройките.

Животът на монасите, обитавани пещерите на Кисно-Печерската лавра протичал в непрестанна молитва, строг пост, безмълвна борба с немощната плът, със страстите и дявола. Те изнували телата си с труд, копейски пещери, които за кратко време се превърнали в просторни и сложни подземни селища. Възлюбени Бога и желали да придобият вечен живот, монасите се отримали от престелите на света и свикли се погребвали в пещерите. Под покрива на земята те намирили тишина и усещание, необходими за духовните им трудове. В пещерите подвижниците не търсали нищо друго освен Бога и спасение за душите си и отналяли молитви на света, потопени в греховна тъма.

Най-висш подвиг на самоотверженост в Печерския манастир било авторичеството. Монасите, стремили се към по-голямо съвършенство в молитвата и безмълвието, с благословение на игумена и духов-

Великите пещерски подвижници

ника на обителта се оттегляли в затвор, т. е. изкопавали си малка килия, в която се завинажали, оставяйки за връзка със света малко прозорче. С години те прекъсвали общението си с хората, обграбйки се на пълна самота. Два-три пътя в седмичата инструмент или някой от братята отивал до тясното прозорче, оставяйки просфора в малко вода и износвайки благословение, се оттеглявал. Ако имало отговор и храната оставяла недокосната, това означавало, че монахът е завършил своя земен подвиг. Затворът се отварял и обитателят му в същата килия, в която се подвизавал.

Скоро пещерният манастир станал тесен за братята и през 1060-1062 г. над Далечните пещери бил построени дървени килии и църква „Успение Богородично“. Така започнала да се застроява наземната територия на лаврата. За игумен на манастира бил избран преп. Теодосий Печерски, който станал родо-

началник на общежитийното манастишно в Кисневка Рус. Пещерите вече се използвали като място за уединение или за погребения на монаси.

И днес най-голямата светиня на Кисно-Печерската лавра са моштите на пещерските свети, покоящи се в Близките и Далечни пещери. В Далечните пещери почиват моштите на 49, а в Близките пещери – на 73 канонизирани свети. В Далечните пещери срещу входа на храма „Рождество Христово“ се намират дъбова ина, където в стъклени и метални съдове се съхраняват мироточивите глави на неизвестни Божии угодници. Те са сухи, испокриси с кожа, но източват от себе си по съвместествени начини мир, което

излъчвала неядките на всеки, който е вярва пристъпва и се помана с него. Главите мироточат по различно време и съставят за мирото им с различие. В същото време мироточенето на светите глави се прекратило и се възобновило едва след възвръщането на духовния живот в манастира. Химическият анализ на мирото, направен в лабораториата на катедрата по биологията в Киевския медицински институт, не казал наличие в него на високо съдържание на белтък, което е характерно само за живи организми. Учените не могат да обяснят феномена на мироточивите глави. За вършарите – това е чудо и действително на Божията благодат. Ежедневно в 13 часа в храма на преподобни Теодосий Печерски в Далечните пещери се извършва молебен, след което е поманват всички присъстващи с мироточивите глави. В пещерите по старовайна традиция всеки ден, даже и през Великия пост, когато по тиник не се полага, се отслужва Божествена св. Литургия.

Кисно-Печерската обител станала своеобразна академия за православни йерарси. До началото на XII в. от рещиците на нейните монаси са излезли 50 епископи. Много пещерски иноци ставали мисионери и се отправяли да проповядват християнството в онези области на Русия, където населението било езически.

Играеки значителна роля в обединението на източнославянските земи, бившей държавен, социален, културен и просветителски център, Печерската обител се полвала със заслужена слава не само в Русия, но и в Полша, Армения, Византия, България и др. страни.

От 40-те години на XIII в. до началото на XIV в. Кисно-Печерската лавра била свидетелка на татаро-монголските нашествия и заедно с народа претърпяла бедствия. По това време монасите живели не в самата обител, а около нея, в гурте, в уединени пещери и тайно спазвали в сири онезавет страначни оттар на църква за извършване на богослужение. В средата на XIV в. започнала литовската експанзия над Украйна. Въпреки че започнала усилено насаждане на католицизма, Печерската обител живела в този период пълноценен живот. Преподобният различен трудности, към края на XVI в. манастирът активно се възвраща. Изграждат се храмове, придобиват се нови земи. До 80 хиляди поклонници приемала ежегодното светата обител. Лаврата запазила всички средства за развитие на образованието: издържала собствено начално училище, духовно училище, отпускала средства за обучение на бедни учащи се от Киевска спархия. Съществени били покровителванията на лаврата в годините на руско-японската и Първата световна война.

Материалите подготови
свещеник Иван КАРАМИХАЛЕВ

Инаи с моштите на светите Илий Муромец, младаец Иван и Никол Сухова

Мироточивите глави

Моштите на преп. Марк Гробокотача и молебен с полагане на шапката му

Преп. Марк Гробокотача се подвизавал в Кисно-Печерската обител в края на XI и в началото на XII век. Част по стире и преста по житието, неговото наследяване било кончено на пещери и гробове. Спирвал своята плът с пост, моштите и босие, а за пътното ѝ утвърпяване преподобният сложил на чревата си тежки вериги и се възвращал дори от употребяване на вода: когато го излъчвала живота, той пилел вода само толкова, колкото се събрала в медния кръст, който постоянно носел със себе си.

Бозу били угодни непращатни труи и подвижът на преп. Марк, който се способил в такава чудотворна сила, че дори мъртвите слушали гласа му. Въвежже по неговите молитви, мъртвите възкресели, тъй като за него нямало притоменяе, р и отново умира, когато гробът бил отом. Дур път, пак по моляба на преп. Марк, мъртвите сам се поидигнали, помазала се кръстова стъла с елее и отново се върнала към вечния си см.

Днес в Кисно-Печерската обител се чете специален молебен за здраве, като на главата на старцианна молебен с цел шапката на преп. Марк.

Далечните пещери – коридор със саркофаг с люци на Печерски подвижници (горе) и църковата „Благовещение на Пресвета Богородица“ (долу)

Храмът „Св. Мина“ в Слатина – част от дребен манастир

Елена НИКОЛОВА, Сурожитие „Св. Атанасий Велики“

Изследователите все още спорят за тоноста манастира, на което се е прехвърлил Сергийският събор, състои се през 343 г. в Сергия (днешна София), в който е участвал св. Атанасий Велики. Поставя се, че участниците в него засадават в манастира „Света Троица“.

Има вероимност този манастирски комплекс да се е намирал на територията на днешните храмове „Св. св. Мина“ и „Св. Троица“ в Слатина.

Писмените сведения са следните: 1. През 1640 г. католическият епископ Петър Богдан е нахлува в своя околност, че Сергийският събор е засадаван в една църква близо от града (Сергия) по името Троица, а по турски – Тотмакия, което се въздържа развалянето на манастира. 2. Същият епископ в друг доклад от 1653 г. дава по-определени сведения, че в този стар манастир „Св. Троица“, сега разрушен, за по-голямо удобство и поради любавия въздух се е състоял Сергийският събор. 3. През месец юни 1665 г. патявственният Тавернер налага през София и близо от града съвършено развалянето на една църква, за което установява, че е строена през 1400 години, т. е. в 265 г. след Р. Хр., украсена по-рано с разни рисунки, които турците обярнаи в развалини. 4. Проф. Богдан Фюби пише: „Този събор, докогато тога се явил поше по „приване“, се състоял не в самия град, но в голяма църква изблиз града, развалянето на което са се въздържи как до края на XVII в. С. Истриков Иван Богданов в съчинението „Български пѣвници“ от 1971 г., като цитира мнението на Петър Богдан, че съборът е засадаван в един стар манастир близо от града

„Св. Троица“, преименуван през 1957 г. на „Св. св. Мина“. През 1955 г. храмът е обявен за паметник на културата със статут на исторически паметник на културата, автентичен и единствен от XIX в. на територията на София, а през 1989 г. е обявен и като архитектурно-художествено паметник на културата с икони от XIX век.

Храм „Св. Троица“ е събитен от Влазар Стефан през 1943 г. Църквата е приписана. Централният простор е поделен на „Св. Троица“, деясният – на Рождество Богородично, а левият – на свети Атанасий Велики.

Сред жителите на с. Слатина се е запазило предаване за съществуването на голям манастирски комплекс на територията на таяното село.

Доро Ангел, който в началото на миналия век бил църковен настоятел и обикновен селският, разказва за таква предаване относно дребния манастир „Света Троица“. Той отприрече за започването на разкопките през 1910 г.

95-годишната Елена Бегунова, дългогодишна църковна настоятелка, приказва също според, че сред старите жители на село Слатина съществувало предаване, че на това място е имало млади манастир „Св. Троица“, разрушен от турците, които избили всички монаси. Местността голямо голямо време е наричана „Манастирчието“.

Останалите хипотези за мястото на провеждането на събора са следните: императорският гробница на Константин Велики, рондомата „Св. Георги“, храм „Св. София“ и археологическият комплекс в кв. „Лозенец“.

Спътниците на св. Атанасий Велики осветила плази земя и продължават да я освещават и до ден-днешен чрез храмове, поветени на този велик светец и боослов.

СПРАВКА

Сергийският събор се провежда по времето на Константин, син на Константин Велики. Като се присъединяват към епископите, Константинът употребява умения за използване грамотите и опрореденията на Никейския събор (325 г.). Шом узнал за това събитие епископ Юлий, брат на Константин (Константин II), който дооспорявал в стария Рим, с писмо заповиса брат си с войско, ако

Мозайка, изобразяваща Сергийският събор – храм „Рождество Христово“ във Вилхелм

не престане да въвежда църковно и да разваля православията в града. Запова по време на сменените брат император в Сергия се събрали епископи на брой 341, които като раздържи за никейските досвети, потвърдили за и църковни спореденията, с което се утвърдило св. самовла на никейските отци и се определ, че този преебда да има сила и да пребива неизменно, а който мларувет не съгласно с него, се отпикал и пре'дват на анатема. (Зонари Власимов, преоброт от грейки 1912 г. Превод на български)

Сергийският събор бил свикан и зораво деветко на св. Атанасий Велики, епископ Александрийски, незаконно обявен от противниците на Никейското вероучение. За място на събора бил избран гр. Сергия на границата между Западната и Източната империя. Отпише на Сергийския събор записки 21 гробни според Атанасийската съветства. Заедно с това на събора се съставили от месец ноември 343 г. до месец февруари 344 г.

Южната страна на храм „Св. Мина“ в Слатина

Северната страна на храма

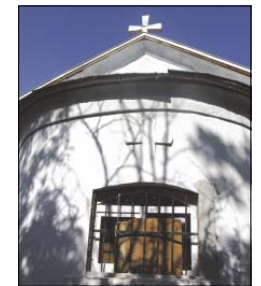

Интериор на храма

(Сергия), първоначално е предложено, че „тази местност се локализира в софийския квартал „Лозенец“. Но като се досеща за едно съвсем явни исторически противоречие, че там никога не е имало манастир „Св. Троица“ или енорийска църква с таква име, заключава: „Поверително е събраният да е засадаван в изданията през реновизантистката епоха манастир „Св. Троица“ на възваженето шатно от Сергия, недалеч от възваженото около края на XVIII в. софийско село Слатина“ (днешния кв. „Слатина“).

След разрушаването на манастира от турците в края на XIV в. този загубеност. Според статистически сведения днешна най-високата точка на София се намира в района Слатина. Вероятно манастирски комплекс е обявявана територията от днешния селският храм „Св. Мина“, известен като „Манастирчието“, от храм „Св. Троица“ на „Регулата“. Днес сградата храма са свързани с обща улица – „Манастирска“. При разкопки, правени в столицния квартал „Слатина“ през 1910-1912 г., са открити основите на голем храм.

Възру развалянето на този дребен манастир по време на турското робство през 1872 г. е издигнат храм

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2008 г.

„Църковен вестник“

1 година.....	21,00 лв.
6 месеца.....	10,50 лв.
3 месеца.....	5,25 лв.

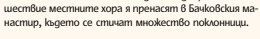
АДРЕСА РЕДАКЦИОНТА
СВ. НИКОЛ, София – 1000
Ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел. факс 980-30-16
МОЛЕ Танка Тончева Христова
е-мил: zvezdica@svetits.net
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Реклама се взема:

ЧУДОВЕРНИТЕ ИКОНИ НА БЪЛГАРИЯ

СВ. БОГОРОДИЦА – АСЕНОВГРАД

Иконата се намира в храм „Св. Богородица – Благовещение“, наричан още „Рибната църква“, зашито в него има аямо „Св. Йоан Преподен“ с рибка, погребно на църквата „Св. Богородица – Живоприем-мен източник“ в Цариград. Иконата е от XVI век и е много почитана в Асеновград. Всяка година на Преподените (25 дни след Великден) с аямоно съшествие местните хора я пренасят в Баяновския манастир, където се отпичат множество поклонници.

Банкова сметка на Синодално издателство на БИП
УниКредит Булбанк – София, ул. „Албани“ № 58
IBAN BG97UNCRBW01018147018, BIC CODE: UNCRRGSP

Сметете да се изпраща с пощенска записка или по банков сметка, а когато да се изпраща пощенски адрес с пощенска каска на получателя!
„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изобразения и не бива да се използва за банкова служба.